

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Συμφώνως πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη» (Πράξ. 8,33) διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρίου ὠδηγήθη «εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ὃ ἐστὶν Κρανίου τόπος λεγόμενος» (Ματθ. 27,33), «ἔξω τῆς πύλης» (Ἑβρ. 13,12) καὶ ἐκεῖ ἐσταυρώθη, ἐκεῖ ἐτάφη εἰς καινὸν μνημεῖον, (Ματθ. 27,60), ἐξ οὗ τριήμερος ἀνέστη.

Ὁ τόπος οὗτος τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρέμενε κατεχωσμένος μέ χῶματα καὶ καλυμμένος μέ εἶδωλα μέχρι καὶ τὸ 326 μ.Χ. Τό ἔτος τοῦτο ἦλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἀπεσταλμένη τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνημερώσει διὰ τὴν κατάστασιν τῶν προσκυνημάτων ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ἔν ἔτος προηγουμένως εἰς τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἡ Ἁγία Ἑλένη, ὀδηγουμένη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων, ἐνετόπισε τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, εὔρε τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως μεγαλοπρεποῦς ναοῦ ἐπ' αὐτῶν.

Τό θαυμαστὸν τοῦτο ἔργον διήρκεσε μίαν δεκαετίαν, 326-336 μ.Χ. Ἄμα τῇ περατώσει τούτου, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκάλεσε τοὺς ἐν Τύρῳ τῆς Σιδῶνος συνελθόντας Ἐπισκόπους καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκ πολλῶν περιοχῶν καὶ ἐτέλεσαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ.

Διαρκούσης τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων, ὁ συρρέυσας λαὸς ἠθέλησε νά ἰδῇ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Τοῦτον, λόγῳ τοῦ πλήθους, «ἀνύψωσαν», «ὑψωσαν» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Μακάριος μετὰ τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ὅτε ὁ λαὸς ἠτένισε τὸν Σταυρὸν, ἀνεφώνησε τὸ «Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.....».

Τὰ ἅπαξ τελεσθέντα τότε γεγονότα ταῦτα διηυθέτησεν ἡ Ἐκκλησία, ἵνα ἐορτάζωνται κατ' ἔτος. Τό μὲν γεγονός τῶν Ἐγκαινίων τὴν 13^{ην} μηνός Σεπτεμβρίου, τὸ δέ γεγονός τῆς Ὑψώσεως τὴν 14^{ην} Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐώρτασε καὶ ἐφέτος συμφώνως πρὸς τὸ Τυπικὸν αὐτῆς ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία.

Ἀφ' ἐσπέρας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θ' ὥρας εἰς τὸ Μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐγένετο ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου ἐπίσημος κάθοδος τῶν Ἀγιοταφίτων εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ναὸν, ἐγένετο ἡ προσκύνησις εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Ἀποκαθλώσεως καὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν συνεχείᾳ δέ ὁ Ἑσπερινὸς μετ' ἄρτοκλασίας εἰς τὸ Καθολικόν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου

Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων εἰσερχομένων ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί τῶν Συνοδικῶν προσκυνούντων εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν.

Τήν νύκτα τῆς ἑορτῆς ἐγένετο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως καί ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Παρασκευοφύλακος Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου.

Τήν 7.00' π.μ. τῆς πρωΐας τῆς ἑορτῆς ἐγένετο καί πάλιν ἐπίσημος κάθοδος εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Τῶν σημάτων κρουσθέντων καί τοῦ Πατριάρχου καί τῶν Ἀρχιερέων ἐνδυσθέντων, ἔλαβε χώραν κατανυκτική καί μεγαλοπρεπής θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, συλλειτουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου, τοῦ ἐξ Ἑλλάδος παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Προκοπίου, τοῦ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας Ἐπισκόπου Βανὰτ Νικάνορος, πολλῶν ἱερομονάχων καί ἱερέων καί συμμετεχόντων ἐν βαθείᾳ κατανύξει πολλῶν προσκυνητῶν, διαφόρων μέν ἐθνικοτήτων, μιᾶς δέ πίστεως καί ὁμολογίας, τῆς Ὁρθοδόξου, ἐνός δέ σώματος, τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας, ἤρξατο ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως ἀπό τῶν βαθμίδων τοῦ Καθολικοῦ διά λιτανείας πρῶτον, τοῦ Μακαριωτάτου εὐλογοῦντος τήν Ἁγίαν Εἴσοδον.

Ἡ λιτανεΐα ἀπό τοῦ Ὑμφαλοῦ τῆς Γῆς ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Καθολικοῦ ἐξελθοῦσα, διελθοῦσα πρό τοῦ Κουβουκλίου τοῦ Ἁγίου Τάφου, τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως, πρό τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ, καί τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου κατήλθεν εἰς τόν τόπον τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, συμφώνως τῷ Τυπικῷ.

Ἀκολούθως ἡ λιτανεΐα ἀνελθοῦσα, διῆλθε πρό τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Διμερίσαντο τά ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς», τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου, τοῦ Ἑπτακαμάρου τοῦ «Μή μου ἄπτου», περιεστράφη τρίς πέριξ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου καί πάλιν διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως, ἀνῆλθε τάς βαθμίδας τοῦ Γολγοθᾶ, ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ ὁποίου ἐστήθη ὁ μετά τῶν κλάδων βασιλικῶν Τίμιος Σταυρός. Τοῦτον ἔλαβε καί ὕψωσε πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος κατά τήν ἐν τῷ Τυπικῷ τάξιν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Μετά ταῦτα ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς προσεκύνησαν τήν κάτωθι τῆς Ἁγίας Τραπέζης βάσιν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τόν ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὕψωθέντα Σταυρόν τοῦ Κυρίου. Οἱ πιστοί ὡσαύτως προσερχόμενοι προσεκύνησαν καί ἔλαβον τούς βασιλικούς τούς κοσμήσαντας τόν Τίμιον Σταυρόν δι' ἁγιασμόν ψυχῶν καί σωμάτων, ἄρτων, κτημάτων καί οἰκημάτων.

Ἐν τέλει πάντες, ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ καί οἱ πλεῖστοι τῶν προσκυνητῶν, ἀνῆλθον εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου. Εἰς αὐτήν, προσφωνῶν ὁ Μακαριώτατος, εἶπε τά ἑξῆς:

«Ἱερώτατε Μητροπολίτα Φιλίππων Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Προκόπιε,

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μέλη τίμια τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

καί τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά τῆς ἡμῶν Μετριότητος,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε καί ἐξαιρέτως ἀγαλλιᾶσθε σήμερον ἐν τῇ ἱερᾷ καί μεγάλη πανηγύρει τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐορτῆς ἀρρήκτως συνδεδεμένης μετά τῆς Ἀγίας Γῆς καί τῆς Ἱερᾶς καί Σεπτῆς ἡμῶν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος,

«Ἐμοί δέ», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἔσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ (Γαλ. 6,14)». Μέ ἄλλα λόγια: Μή γένοιτό ποτε ἐγὼ νά καυχῆθῶ διά τίποτε ἄλλο παρά διά τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφήν καί ἐσταυρώθη διά τήν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, διά τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῆ καί ἔχει χάσει τήν δύναμίν του ὡς πρός ἐμέ ὁ κόσμος. Ἀλλά καί ἐγὼ ἔχω νεκρωθῆ ὡς πρός τόν κόσμον.

Διά τῶν Παυλείων τούτων λόγων, διατυπώνεται κατά τόν πλέον ἀκριβῆ καί ἐναργέστατον τρόπον ὁ λόγος καί ἡ σημασία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τόσον διά τήν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καί τά πιστά μέλη αὐτῆς, ὅσον καί διά τόν κόσμον.

Καί διά μέν τήν Ἐκκλησίαν καί τά πιστά μέλη αὐτῆς ὁ Σταυρός ἀποτελεῖ καύχημα. Διά δέ τόν κόσμον τόν ἀρνούμενον τόν Ἐσταυρωμένον ἀποτελεῖ μωρίαν καί σκάνδαλον. «Ἡμεῖς», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «κηρύττομεν Χριστόν ἔσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλησι δέ μωρίαν», καί προσθέτει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «αὐτοῖς δέ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καί Ἑλλησι, Χριστοῦ θεοῦ δύναμις καί θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. Α', 23-24).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν τοῦ ἔσταυρωμένου Χριστοῦ δύναμις καί σοφίαν προβάλλει ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διά τῆς σημερινῆς ἐορτίου καί εὐχαριστιακῆς συνάξεως τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπί αὐτοῦ τούτου τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ, δηλονότι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Τιμᾶται δέ ἰδιαζόντως ὁ Τίμιος Σταυρός, διότι ἐγένετο τό αἴτιον, ἡ ἀφορμή, τῆς τῶν πάντων θεώσεως, πολλῶ δέ μᾶλλον ἡμῶν.

«Ἀγάλλου οὐρανέ», ψάλλει ὁ ὑμνωδός, «καί ἡ γῆ εὐφραινέσθω, ὁ πανάγιος Σταυρός προέρχεται, ἡμᾶς ἀγιάζων ἐν Χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους ὡς πηγὴν ἀγιάσματος καί τῆς πάντων (ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων) θεώσεως».

Τῆς διακονίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ αἰτίου τῆς τῶν πάντων θεώσεως, ἀξιωθέντες καί Ἡμεῖς, οἱ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἐλέω θεοῦ ἠγούμενοι, εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἀγιαστική χάρις καί δύναμις αὐτοῦ ἐνδυναμώνη, φωτίζη καί προστατεύη πάντας τούς πιστῶς προσκυνούντας Αὐτόν.

Προσέτι δέ εὐχόμεθα ὅπως ἡ νικητήριος δύναμις τοῦ Σταυροῦ, ἡ καταργήσασα τήν ἔχθραν μεταξύ τῶν οὐρανίων καί ἐπιγείων, καταργήσῃ καί τήν ἔχθραν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν διά τῆς ἐπικρατήσεως τῆς συνδιαλλαγῆς καί τῆς εἰρήνης ἐπί τῆς γῆς καί μάλιστα τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀμήν».

Τήν προτεραίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐωρτάσθη καί ἡ

μνήμη τοῦ ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διὰ θ. Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος.

Τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος προεξῆρξε θ. Λειτουργίας μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα Ραμάλλας, εἰς τὴν ὁποίαν προϊστάμενος εἶναι ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων, ὁ ὁποῖος καί ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον περὶ τοῦ Σταυροῦ εἰς τούς πληρώσαντας τόν οἶκον τοῦ θεοῦ πιστούς.

Τό ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο περιφορά τοῦ Τιμίου Ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ληφθέντος ἐκ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὴν παρακειμένην τῇ Ραμάλλα πόλιν Μπιρζέτ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου. Ἡ συμμετοχὴ τῶν χριστιανῶν ἀνεξαρτήτως δόγματος ἦτο συγκινητικὴ καὶ ἐνδεικτικὴ τῆς εὐλαβείας αὐτῶν πρὸς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΤΟΜΗΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τὴν Παρασκευὴν, 29ην Αὐγούστου /11ην Σεπτεμβρίου 2009, καὶ ὥραν 7,00 π.μ. ἐωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἡ ἑορτὴ τῆς ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμον ἱεράν Μονὴν αὐτοῦ τῆς Παλαιᾶς Πόλεως Ἱεροσολύμων, μίαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὁ ὑπόγειος ναὸς αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τόν 5ον μ.Χ. αἰ., ὁ δέ ἰσόγειος, νεώτερος, τοῦ 11ου μ.Χ. αἰῶνος.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ ταύτῃ ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ θ. Λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ Ἀγιοταφιτῶν ἱερέων καὶ τῇ συμμετοχῇ πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ ἀλλαχόθεν.

Εἰς τόν περικαλλῆ τοῦτον ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, κεκοσμημένου δι' ἀνθέων, βαΐων καὶ κλάδων δάφνης ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς, Ἀρχιμανδρίτου Θεοφάνους προσῆλθε διὰ προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, τμήματος τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ' μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου.

Διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ Τιμίου Προδρόμου τό ἐκκλησίασμα μετεῖχεν ἐν κατανύξει εἰς τήν θ. Λειτουργίαν, ὠφελήθη τά μέγιστα πνευματικῶς καί ἐνισχύθη ὁ ἀγών τῆς παρούσης νηστείας.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τό ἡγουμενεῖον καί τόν περίβολον τῆς ἱερᾶς Μονῆς διά τόν Μητροπολίτην Ἡσύχιον, τήν συνοδείαν αὐτοῦ καί τούς ἑορταστάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_1_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΤΟΜΗΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τήν Παρασκευήν, 29^{ον} Αὐγούστου /11^{ον} Σεπτεμβρίου 2009, καί ὥραν 7,00 π.μ. ἐωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἡ ἑορτή τῆς ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τήν ὁμώνυμον ἱεράν Μονήν αὐτοῦ τῆς Παλαιᾶς Πόλεως Ἱεροσολύμων, μίαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὁ ὑπόγειος ναός αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τόν 5^{ον} μ.Χ. αἰ., ὁ δέ ἰσόγειος, νεώτερος, τοῦ 11^{ου} μ.Χ. αἰῶνος.

Ἐπί τῇ μνήμῃ ταύτῃ ἐτελέσθη Ἀρχιερατική θ. Λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Ἀγιοταφιτῶν ἱερέων καί τῆ συμμετοχῇ πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσσίας, Ρουμανίας καί ἀλλαχόθεν.

Εἰς τόν περικαλλῆ τοῦτον ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, κεκοσμημένου δι' ἀνθέων, βαίων καί κλάδων δάφνης ὑπό τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς, Ἀρχιμανδρίτου Θεοφάνους προσῆλθε διά προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, τμήματος τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ' μετά συνοδείας Ἀρχιερέων καί Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου.

Διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ Τιμίου Προδρόμου τό ἐκκλησίασμα μετεῖχεν ἐν κατανύξει εἰς τήν θ. Λειτουργίαν, ὠφελήθη τά μέγιστα πνευματικῶς καί ἐνισχύθη ὁ ἀγών τῆς παρούσης νηστείας.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τό ἡγουμενεῖον καί τόν περίβολον τῆς ἱερᾶς Μονῆς διά τόν Μητροπολίτην Ἡσύχιον, τήν συνοδείαν αὐτοῦ καί τούς ἑορταστάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_2_placeholder

Η ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρέμεινεν εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς «Πλατυτέρας», ὅπισθεν τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καθόδου αὐτῆς, 12^{ης} μηνὸς Αὐγούστου ἕως καὶ τῆς ἡμέρας τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 23^{ης} Αὐγούστου.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς χιλιάδες ἦσαν οἱ προσκυνηταί, οἱ ὁποῖοι προσεκύνησαν τὸν τάφον τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολουθῶς διῆλθον κάτωθι τοῦ Ἐπιταφίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο τοποθετημένη ἡ εἰκὼν. Εἰς τὴν εἰκονιζομένην Θεοτόκον ἐναπέθεσαν δυσκολίας, προβλήματα, ἀσθενείας, περιστάσεις, δεήσεις, ἰκεσίας καὶ ἐλπίδας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν τελουμένης Παρακλήσεως καὶ θ. Λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τό προσκύνημα αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν ὄλων τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας, ἐν αἷς παρέμενεν ἀνοικτός ὁ Ναός.

Τό Σάββατον 23^{ης} Αὐγούστου / 5^{ης} Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, μετὰ τὴν Παράκλησιν καὶ τὴν θ. Λειτουργίαν, ἡ ἱερά εἰκὼν ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ χώρου τῆς «Πλατυτέρας».

Προπορευθέντων μοναχῶν καὶ ἱερέων, ἐσηματίσθη ἱερά πομπή, εἰς τό τέλος τῆς ὁποίας ἐστάθη ὁ ἡγούμενος, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος, κρατῶν τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως, ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ προσδεδεμένην ἀπὸ τῶν ὤμων, συνοδεῖα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου, ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου καὶ προπορευομένου τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως, κ. Χριστοδούλου.

Ἡ ἱερά πομπή ἐξεληθοῦσα τοῦ ἐν Γεθσημανῇ Ναοῦ, διῆλθε πρό τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, διέβη τὴν Πύλην τῶν Λεόντων, παρά τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Μονὴ τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Πραιτωρίου, ἐν τῷ τόπῳ τῆς φυλακίσεως καὶ τῆς δίκης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ποντίου Πιλάτου. Πρό ἐκάστης τῶν Μονῶν τούτων ἀνεπέμπετο δέησις, ἐν ᾗ οἱ ἱεροψάλται μετὰ τῶν ἀκολουθούντων πιστῶν ἔψαλλον: «Ἐν τῇ Γεννήσει...» καὶ «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων...» καὶ οἱ ἱστάμενοι δεξιά καὶ ἀριστερά τῆς ὁδοῦ προσεκύνουν μετ' εὐλαβείας.

Ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου ἤρξαντο νά κρούουν οἱ κώδωνες τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, δηλοῦντες τὴν προσέγγισιν τῆς εἰκόνης εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου. Ὅντως ἡ ἱερά πομπή διῆλθε πρό τοῦ προσκυνήματος τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου καὶ τοῦ οἴκου τῆς Ἁγίας Βερονίκης καὶ ἐστάθμευσε διὰ δέησιν πρό τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἀπὸ τῆς Μονῆς ταύτης καὶ ἐντεῦθεν, λόγῳ τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου τῆς Χριστιανικῆς συνοικίας, οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ ἱστάμενοι πιστοί, ὀρθόδοξοι καὶ μή, προσερχόμενοι νά προσκυνήσωσιν, ἐγένοντο πολυπληθέστεροι καὶ ὁ διὰ τῶν κλάδων δένδρων καὶ δι' ἀνθέων διάκοσμος τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν ἀψίδων ἐγένετο ποικίλος καὶ ὡραῖος. Πλήθος νέων ἐκ τοῦ ἀραβοφώνου Ὀρθοδόξου ἡμῶν ποιμνίου ἠκολούθει ἐν χαρμῶν ἑορτίῳ ἀλαλαγμῷ

καί ρυθμικῇ τυμπανοκρουσίᾳ.

Τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἡ ἱερά πομπή ἔφθασεν ἀργῶ τῷ ρυθμῷ, εἰς τήν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῆς Χριστιανικῆς ὁδοῦ. Ἐνταῦθα προσῆλθεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ' καί οἱ Ἄγιοταφῖται Πατέρες προσεκύνησαν καί τινες ἐκ τῶν Ναϊτῶν Πατέρων εἰσῆλθον μετ' ἑξαπτερύγων εἰς τήν ἀρχήν τῆς λιτανείας.

Μετά τοῦτο ἡ ἱερά πομπή κατηυθύνθη πρὸς τήν αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί ἀπ' αὐτῆς ἐν ψαλμωδίαις, δοξολογίαις καί δεήσεσιν εἰσῆλθον εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Μετοχίου τῆς Γεθσημανῆς.

Ἐνταῦθα δεήσεως γενομένης, ἡ ἱερά εἰκὼν ἐτοποθετήθη εἰς τήν θέσιν αὐτῆς, ἀναμένουσα τήν μεταφορὰν αὐτῆς καί πάλιν εἰς Γεθσημανῆν σὺν θεῷ κατὰ τό ἐπόμενον ἔτος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_3_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ὁ Ναός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Γεθσημανῇ παρέμεινεν ἀνοικτός συνεχῶς καί μετὰ τήν τελετὴν τοῦ Ἐπιταφίου διὰ τὰς χιλιάδας τῶν προσκυνητῶν, κατερχομένων τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, ἀναπτόντων κηρία καί προσκυνούντων τό πάνσεπτον μνημα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τήν ἐπὶ τοῦ Ἐπιταφίου ἱεράν αὐτῆς εἰκόνα.

Ἐν ᾧ αὕτη ἦτο ἡ κίνησις ἐν τῷ Ναῷ, ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ τήν 3^ν μ.μ., χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου, Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, ἐπιβλέποντος τήν τήρησιν τῆς τάξεως, καί συμμετεχόντων ἱερομονάχων καί ἱερέων Ἄγιοταφιτῶν καί παρεπιδημούντων ἐξ ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τήν πρωΐαν τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἐορτῆς, περί ὥραν 7.30 π.μ., κατελθὼν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' μετὰ συνοδείας εἰς Γεθσημανῆν προεξῆρξε τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας εἰς τό θεομητορικόν Μνημα, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἄγιοταφιτῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, Γέροντος Δραγουμάνου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου, καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί τοῦ ἐξ Ἑλλάδος παρεπιδημούντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κνωσοῦ κ. Εὐγενίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί πολλῶν ἱερέων, ἐν ᾧ πλῆθος πιστῶν προσήρχοντο καί παρέμενον ἐν τῷ Ναῷ διὰ παρακολούθησιν τῆς θ.

Λειτουργίας, ἐν ᾧ ἄλλοι ἤναπτον κηρία, πληροῦντες καί φωτίζοντες τὰς βαθμίδας, καί ἐξήρχοντο.

Ὁ Μακαριώτατος μετέδωσε τὴν Θ. Κοινωνίαν εἰς τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ καί πυκναῖς τάξεσι προσελθόντας πιστοὺς ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Θεομητορικοῦ Μνημείου καί οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τῶν παρεκκλησιῶν τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καί τῶν Ἁγίων καί δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης.

Μετά τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θ. Λειτουργίας καί τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ὁ Μακαριώτατος μετὰ συνοδείας ἀνήλθεν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἔνθα ὁ ἡγούμενος Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλούμενος προσέφερε πλουσιοπαρόχως σταφυλάς, γλυκίσματα καί ἀναψυκτικά .

Προπίνων ὁ Μακαριώτατος, ἠύχηθη εἰς τοὺς συνοδοὺς καί συλλειτουργοὺς ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς, εἰς τὸν ἡγούμενον Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλούμενον καί τοὺς εὐλαβεῖς ἑορταστάς τὴν βοήθειαν καί προστασίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τὰς πρεσβείας αὐτῆς πρὸς Κύριον δι' ἁγιασμόν καί σωτηρίαν.

Ὁ Μακαριώτατος ἠύχαρίστησε τὸν ἡγούμενον Πανοσιώτατον π. Φιλούμενον διὰ τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν καί τὴν ἐν εὐταξίᾳ τέλεσιν τῆς ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος εἶπεν ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι πρόξενος τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀνθρωπίνως, διότι Αὕτη ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ καί ἐδάνεισε τὴν σάρκα Αὐτῆς εἰς τὸν σαρκωθέντα καί ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ καί Υἱόν Αὐτῆς, Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τοῦτον ἠκολούθησε διακονοῦσα καθ' ὅλον τὸν ἐπίγειον βίον Αὐτοῦ ἕως καί τοῦ Σταυροῦ καί ἦτο ἡ πρώτη ἀκούσασα τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Θανοῦσα ὡς ἄνθρωπος καί ἐνταφιασθεῖσα εἰς τὸ ἐν Γεθσημανῆ πάνσεπτον μνήμα Αὐτῆς, δέν ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μετέστη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς ψυχῇ τε καί σώματι διὰ τὴν παναγιότητα Αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἔνθεν καί ἐκτενωῶς πρεσβεύει καθ' ἡμέραν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοῦ ἐν κινδύνοις ἀνάγκαις καί περιστάσεσι εὐρισκομένου.

Διὰ τῆς μεγάλης ταύτης Θεομητορικῆς ἑορτῆς συνεπληρώθη ὁ κύκλος τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων εὐλαβείας καί τιμῆς κατὰ τὸν Δεκαπενταύγουστον πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὴν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καί ἀναμένεται ἡ μετ' ὀκτῶ ἡμέρας Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, τὴν 23^{ην} Αὐγούστου καί ἡ ἄνοδος τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Κοιμήσεως ἀπὸ τοῦ χώρου τῆς Πλατυτέρας ὀπισθεν τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, ἔνθα ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν, εἰς τὸ παρεκκλήσιον αὐτῆς ἔναντι τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐωρτάσθη ἐπίσης μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καί μεγάλης συμμετοχῆς πιστῶν εἰς τὴν παρά τὴν Ραμάλλαν κώμην ταύτην τοῦ Ἀμπούντ, ἔχουσαν τὸν ναόν αὐτῆς ἀφιερωμένον εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Εἰς τὴν κώμην τοῦ Ἀμπούντ μετέβη μετὰ συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος καί προεξῆρξε τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_4_placeholder

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης Ἡμῶν Θεοτόκου, τεθεῖσα τὴν 12^{ην} τοῦ μηνὸς Αὐγούστου εἰς ἠὺτρεπισμένον Ἐπιτάφιον εἰς τὸν χῶρον τῆς «Πλατυτέρας», ὀπισθεν τοῦ θεομητορικοῦ μνήματος, ἀνέμενε ἀξιοχρέως τὰ Ἐγκώμια αὐτῆς.

Οὕτω τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 14^{ην} τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, καὶ ὥραν 7.30 π.μ. συμφώνως πρὸς ἀρχαίαν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐξεκίνησεν ἱερά πομπή ἐκ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Τῆς ἱερᾶς ταύτης καὶ μακρᾶς πομπῆς ἐκ μοναχῶν, ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, προΐστατο ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ'. Ἡ πομπή διανύσασα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς τὴν Παλαιάν Πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μαρτυρίου, διαβᾶσα πρὸ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τοῦ Πραιτωρίου καὶ τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, ἐξελθοῦσα διὰ τῆς πύλης τῶν Λεόντων τοῦ τείχους διελθοῦσα πρὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, κατέληξεν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον τοῦ σεπτοῦ προσκυνήματος τῆς Γεθσημανῆς.

Ἐνταῦθα παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον διὰ μικρὰν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἀνάπαυσιν, ἄχρις οὗ ἐτοιμασθῶσι τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν τελετὴν τῶν Ἐγκωμίων ἐν τῷ θεομητορικῷ Μνήματι. Ἡ τελετὴ αὕτη ἤρξατο συμφώνως τῷ Ἱεροσολυμιτικῷ Τυπικῷ διὰ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοφίλου Γ' εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, τῆς εὐλογίας τοῦ θυμιάματος καὶ τῆς Εἰσόδου.

Ἡ Εἴσοδος ἤρξατο διὰ τῆς ἐπισήμου πρὸς τὸν σταυροειδῆ ὑπόγειον Ἱερόν Ναόν καὶ διὰ τῶν πολλῶν βαθμίδων αὐτοῦ καθόδου, ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὑπὸ τῶν ἱεροψαλτῶν τὸ ἀπολυτίκιον: *«Ἐν τῇ γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».*

Φθάσας ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ πρὸ τοῦ θεομητορικοῦ Μνήματος, ἠύλογησε τὸ ἀσφυκτικῶς συνωστιζόμενον καθ' ὅλον τὸν ναόν εὐσεβές ἐκκλησίασμα Ὁρθοδόξων ἐκ διαφόρων χωρῶν, Ἰσραὴλ, Ἰορδανίας, Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας, Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας, Οὐκρανίας, Ρουμανίας, Μολδαβίας καὶ Σερβίας.

Ἐνδεδυμένος τὸν μανδύαν καὶ κρατῶν τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Μακαριώτατος, ὅτε καὶ προσῆλθον οἱ Ἁγιοταφῖται ἱερεῖς καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ἐκ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἔλαβον καιρὸν διὰ τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν τελετὴν τῶν Ἐγκωμίων.

Οἱ ἱεροψάλλται ἔψαλλον εἰς ἀργὸν βυζαντινὸν μέλος τὸ *«Ἄνωθεν οἱ προφηταὶ Σέ προκατήγγειλον...»*, ἕως ὅτου οἱ ἱερεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Πατριάρχης ἐνδυθῶσι πλήρη ἱερατικὴν, ἀρχιερατικὴν καὶ πατριαρχικὴν στολήν.

Μετά τοῦτο ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τῶν Ἐγκωμίων εἰς τρεῖς στάσεις:

Τήν α': «*Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη, βαβαί...».*

Τήν β': «*Ἄξιον ἐστὶν μεγαλύνειν Σέ, τήν θεοτόκον...».*

Τήν γ': «*Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι, Παρθένε...».*

Εἰς τήν α' τῶν στάσεων τούτων ὁ Πατριάρχης ἐθυμίασε τόν τάφον καί τό ἐκκλησίασμα, ἐνῶ εἰς τὰς β' καί γ', Ἀρχιερεῖς.

Εἰς τοὺς θεολογικούς ὕμνους τῶν στάσεων τούτων, κατανυκτικῶς ψαλέντων ὑπό τοῦ Πατριάρχου, τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν ἱερέων ἐναλλάξ καί τῶν ἱεροψαλτῶν, ὕμνήθη ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ὡς ἡ Ἄγνη Κόρη, ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου σαρκώσασα τόν ἄσαρκον πρὶν Λόγον, ἡ διακονήσασα τοῦτον καί ἀκολουθήσασα Αὐτόν ἕως τοῦ σταυροῦ καί μετά τήν Ἀνάστασιν καί τήν εἰς οὐρανοῦς Ἀνάληψιν Αὐτοῦ παραμείνασα εἰς Ἱερουσαλήμ καί προσευχομένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἔνθα προανηγγέλη Αὐτῇ ὁ θάνατος Αὐτῆς, ἐφ' ᾧ ἐκ περάτων τῆς Οἰκουμένης, θείῳ νεύματι, συνηθροίσθησαν οἱ Ἀπόστολοι καί ἐνεταφίασαν αὐτήν «Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ». Ὁ τάφος ὅμως οὗτος δέν ἐκράτησε τήν Μητέρα τῆς Ζωῆς. Ὁ Υἱός καί Κύριος καί Θεός Αὐτῆς μετέστησεν Αὐτήν πρό τῆς καθολικῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ψυχῇ τε καί σώματι καί ἐκάθισεν Αὐτήν δεξιόθεν Αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν Αὕτη πρεσβεύει καί μεσιτεύει ὑπέρ βοηθείας καί λυτρώσεως ἡμῶν ἐκ παντοίων κινδύνων καί νόσων καί δεινῶν καί περιστάσεων. Μετά τήν συμπλήρωσιν τῆς ψαλμωδίας τῶν ὕμνων, ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρῶν κ. Θεολόγος.

Εἰς τήν θεολογικήν καί συγκινητικήν ὁμιλίαν αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρῶν ἐξύμνησε τήν θεοτόκον ὡς τήν Ἄγνην Ἀειπάρθενον, ἀλλά καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τήν ἀφωσιωμένην ἐν ὑπακοῇ τῷ Υἱῷ Αὐτῆς, τήν θανοῦσαν καί ταφεῖσαν ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἡμῶν Πανσέπτῳ Μνήματι Αὐτῆς, μή κρατηθεῖσαν ὅμως ὑπό τοῦ τάφου καί τῆς νεκρώσεως Αὐτῆς. Αὕτη μετέστη μετά θάνατον καί ζῆ δεξιόθεν τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς ὡς πρώτη τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἀνωτέρα τῶν ἀγγέλων, τῶν Σεραφεῖμ καί τῶν Χερουβεῖμ, πρεσβεύουσα ὑπέρ ἡμῶν, προφθάνουσα ἐν ἀνάγκαις, κινδύνοις καί δοκιμασίαις. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρῶν κ. Θεολόγος ἐσυνέχισεν ὑπογραμμίζων ὅτι ἡ θεομητορική αὕτη ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί ἡ ἅγια Μετάστασις Αὐτῆς πρός τόν Υἱόν καί Θεόν Αὐτῆς γεννᾷ καί τρέφει σήμερον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῶν πιστῶν καί παντός τοῦ «πεπτωκότος» ἀνθρωπίνου γένους τήν ἐλπίδα. Δίχως τήν ἐλπίδα, ἐδρεύουσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, παρουσιάζονται πλεῖστα δεινά καί νοσηραὶ καταστάσεις εἰς τὰς κοινωνίας ἡμῶν. Ταύτην τήν ἐλπίδα προσπίπτομεν καί παρακαλοῦμεν νά μᾶς χαρίζῃ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὑψωθεῖσα εἰς τοὺς οὐρανοῦς καί μεσιτεύουσα εἰς τό διηνεκές ὑπέρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἰδίᾳ δέ ὑπέρ τῶν πιστευόντων εἰς τόν Υἱόν Αὐτῆς καί τιμώντων Αὐτήν.

Μετά τόν θεῖον λόγον ἐψάλησαν τά Εὐλογητάρια καί οἱ Αἴνοι καί ἡ Δοξολογία, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὁποίας καί ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό ἄσματικόν «Ἅγιος ὁ Θεός.....» ἐγένετο ἡ ἔξοδος τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου διὰ τῶν βαθμίδων πρός τήν πύλην τοῦ Ναοῦ ἐπὶ ἠῦντροπισμένου μετ' εὐλαβείας καί καλαισθησίας δι' ἀνθέων Ἐπιταφίου, βασταζομένου ὑπό ἱερέων ἐναλλάξ, προπορευομένων ὅλων τῶν ἱερέων καί ἀκολουθούντων τῶν Ἀρχιερέων καί τοῦ Πατριάρχου. Ὅτε ἡ πομπή ἔφθασεν εἰς τό ἀνώτατον σημεῖον τῶν βαθμίδων πρό τῆς πύλης, ὁ Πατριάρχης

ἀνέπεμψε δέησιν «ὑπέρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης» καί «ὑπέρ προστασίας καί εὐσταθείας τοῦ γένους ἡμῶν» καί «ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου», παρουσία καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Τῆς δεήσεως συμπληρωθείσης, ψαλλομένου τοῦ «*Ἀπόστολοι ἐκ περάτων*» καί «*Ἐν τῇ γεννήσει τήν Παρθενίαν ἐφύλαξας...*», οἱ κρατοῦντες τόν Ἐπιτάφιον ἱερεῖς ἐκινήθησαν πρὸς τό κέντρον τοῦ Ναοῦ καί τόν χῶρον τῆς «Πλατυτέρας», ὅπισθεν τοῦ Τάφου τῆς Θεοτόκου, ὅπου καί ἐτοποθέτησαν αὐτόν διά προσκύνησιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ὑπό τῶν πιστῶν ἐπί ἑννέα ἡμέρας, ἕως τῆς ἀνόδου αὐτῆς εἰς τό ἕναντι τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Παρεκκλήσιον αὐτῆς τήν 23^{ην} Αὐγούστου, ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_5_placeholder

ΑΠΟΚΟΡΥΦΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Αἱ ὀφειλόμεναι ἐκδηλώσεις τιμῆς καί εὐλαβείας πρὸς τό πρόσωπον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἤρξαντο εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀπό τήν 1^{ην} τοῦ Δεκαπενταυγούστου μέ τήν ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως καί ἄλλων προσευχῶν εἰς τό θεομητορικόν αὐτῆς Μνῆμα ἐν Γεθσημανῇ, εἰς τόν μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί ἄλλους ναούς.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἤρξαντο κορυφούμεναι, ὅσον ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῆς θεομητορικῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως.

Μία τῶν ἐκδηλώσεων τούτων, ἦτο ἡ κατανυκτική ἅμα δέ καί μεγαλοπρεπῆς λιτανεῖα τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἀπό τοῦ Μετοχίου τῆς Γεθσημανῆς ἕναντι τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πρὸς τό θεομητορικόν αὐτῆς Μνῆμα ἐν Γεθσημανῇ, λαβοῦσα χώραν συμφώνως πρὸς τό Ἱεροσολυμιτικόν Τυπικόν καί τό Προσκυνηματικόν καθεστῶς τήν 12^{ην} τοῦ μηνός Αὐγούστου.

Ἡ λιτανεῖα αὕτη ἤρξατο τήν 5.00 π.μ., ἀφοῦ προηγῆθη ἡ θ. Λειτουργία εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί εἰς τό ἕναντι τούτου Ἱερόν Μετόχιον τῆς Γεθσημανῆς. Πολλοί ἦσαν οἱ προσκυνηταί Ἑλληνικῆς, Ρωσικῆς, Οὐκρανικῆς καί ἄλλης καταγωγῆς, ἔτι δε καί οἱ ἐντόπιοι Ὀρθόδοξοι ἀλλά καί ὀπαδοί ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἀπό ὀρθρου βαθέος ἐκ διαφόρων σημείων προερχόμενοι, συνέτρεχον πρὸς τήν ὁδόν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τήν χριστιανικήν ὁδόν καί κατέληγον πρὸς τό Μετόχιον, προσεκύνουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα, ἀκολουθῶντες δέ ἀνέμενον εἰς τήν αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τήν

ξναρξιν τῆς λιτανείας.

Τό σῆμα τῆς ἐνάρξεως ἐδόθη μέ τήν κροῦσιν τῶν κωδῶνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Εὐθύς ἀμέσως ἤρξαντο κινούμεναι αἱ μακραί τάξεις τῶν μοναχῶν, μοναζουσῶν καί τῶν ἱερέων, τῶν προπορευομένων τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνοσ καί ἐξερχομένων ἐκ τῆς μικρᾶς νοτιοανατολικῆς πύλης τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μέ κατεύθυνσιν τήν ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου.

Ὅπισθεν τούτων ἠκολούθει ἡ τιμωμένη εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου, ἡ καθ' ὄλον τό ἔτος ἐν τῷ Μετοχίῳ φυλασσομένη, βασταζομένη ὑπό τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τοῦ Ἁγίου καί Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν τῇ Γεθσημανῇ Πανοσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου καί περιστοιχουμένη ὑπό τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, συνοδεύοντος τοῦ γέροντος Δραγουμάνου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου.

Πολλοί ἦσαν οἱ προσκυνηταί, ὑπέρ τὰς τρεῖς χιλιάδας, οἱ ἱστάμενοι ἔνθεν καί ἔνθεν καθ' ὄλον τό μῆκος τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ, συνωστιζόμενοι, συνωθούμενοι, ἐνίοτε δέ καί ἠπίως φιλονεικοῦντες, ἵνα προφθάσῃ νά προσκυνήσῃ καί ἐγγίσῃ τήν Ἱεράν Εἰκόνα καί ζητήσῃ τὰς πρεσβείας καί τὰς ποικίλας βοηθείας τῆς ἐν αὐτῇ εἰκονιζομένης Θεοτόκου, Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, θανούσης, ταφείσης καί πρό τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως εἰς οὐρανοῦς μεταστάσης καί ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς καθεζομένης ἐν «ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένης, πεποικιλμένης».

Τῷ τρόπῳ τούτῳ, ἀργῶ τῷ ρυθμῷ, ἡ Ἱερά Εἰκὼν διώδευσεν ὄλην τήν ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου, σταθεύσασα διά δέησιν πρό τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νιέφσκυ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πραιτωρίου, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων καί Δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἐντός τῶν τειχῶν καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος καί ἀρχιδιακόνου Στεφάνου ἐκτός τῶν τειχῶν ἐν τῇ κοιλάδι τῶν Κέδρων καί κατέληξεν εἰς τόν ἀρχαῖον Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως καί εἰς τό Θεομητορικό Μνῆμα, ἐν ᾧ ἐψάλλοντο ὑπό τῶν ἱεροψαλτῶν καί τοῦ πλήθους οἱ ὕμνοι: «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων», «Ἐν τῇ γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Μετά τήν ἐν τῷ Ναῷ εἴσοδον, τήν κάθοδον τῶν βαθμίδων καί τήν προσκύνησιν τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, ἡ Ἱερά Εἰκὼν ἐτοποθετήθη ἐπί τοῦ δι' αὐτήν ἠὔτρεπισμένου Ἐπιταφίου ὀπισθεν τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν τῷ χώρῳ τῆς Πλατυτέρας, ἔνθα ἐσυνέχισαν νά προσέρχωνται οἱ πιστοί καί νά προσκυνῶσι, ἐγγίζοντες χεῖρας, ὄμματα, χεῖλη, μέτωπα καί ζητοῦντες τήν Θεομητορικήν βοήθειαν καί παραμυθίαν καί ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ἡ ἀκολουθία τῆς Παρακλήσεως ἡ θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τοῦ Ἁγίου καί Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν Γεθσημανῇ Πανοσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου καί συλλειτουργούντων ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου καί ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὅντως τό γεγονός τοῦτο εἶναι ἔν ἐκ τῶν συγκινητικωτέρων καί σημαντικωτέρων τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορταστικοῦ κύκλου, στηρίζον διά τοῦ ἀχράντου προσώπου τῆς Υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου πολλάς ψυχάς Ὀρθοδόξων, ἀλλά καί ὀπαδῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, ἔτι δέ καί ἄλλων θρησκευμάτων, τῷ ἰδίῳ αὐτῶν τρόπῳ εὐλαβουμένων τήν Θεοτόκον.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΘΑΒΩΡ

Τό ὄρος Θαβώρ, Ἰταβύριον εἰς τήν θύραθεν γραμματείαν, «δεσπόζει εἰς τό μέσον τῆς Γαλιλαίας, ἀναμέσον τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰεζράελ καί τῆς Σκυθουπόλεως, πανταχόθεν ἀπομεμονωμένον ἀπό παντός ἄλλου ὁμόρου ὄρους (Βενιαμίν Ἰωαννίδου, Προσκυνητάριον τῆς Ἁγίας Γῆς, σ. 349).

Μνεΐαν τοῦ ὄρους Θαβώρ ἔχομεν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην. Ἀναφέρεται εἰς τούς ψαλμούς: «θαβώρ καί Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιᾶσονται» (Ψαλμ. 88,13). Ἐπίσης ἀναφέρεται ὡς τό ὄριον τῶν φυλῶν Ζαβουλών καί Ἰσοάχαρ (Ἰησ. Ναυῆ 19, 12-22) καί ὡς ὁ τόπος συγκεντρώσεως τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ὑπό τόν Βαρούχ καί τήν Δεβώραν πρό τῆς μάχης κατά τοῦ Σισάρα (Κριτ. 4,6).

Εἰς τήν Καινήν Διαθήκην δέν γίνεται ὀνομαστική μνεΐα τοῦ ὄρους Θαβώρ. Τοῦτο ὁμως ὑπονοεῖται ὡς τό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου διά τῆς φράσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, «ἐν ὄρει ἀγίῳ», «καί ταύτην τήν φωνήν -Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγώ ἠυδόκησα- ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν σύν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ἀγίῳ ὄρει». (Πέτρ. Β' 1,18).

Παρά τήν καινοδιαθηκικήν ἀνωνυμίαν, ἀρχαιοτάτη πίστις καί παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας συνδέει τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μέ τό ὄρος Θαβώρ.

Εἰς τούς πρόποδας τούτου τοῦ ὄρους ἄφησε ὁ Κύριος τούς ὑπολοίπους μαθητάς Αὐτοῦ καί παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπί τῆς κορυφῆς τούς τρεῖς προκρίτους, Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην.

Ἐνώπιον αὐτῶν αἴφνης ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καί τά ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τό φῶς καί ὤφθησαν ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἥλιος νά συλλαλοῦν μετ' Αὐτοῦ περί τῆς σταυρικῆς θυσίας Αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα καί ὁ Πέτρος προέτεινεν Αὐτῷ νά κατασκευάσουν τρεῖς σκηνάς καί νά μείνουν ἐπί τοῦ ὄρους, ὅποτε καί νεφέλη φωτεινή ἐπεσκίασεν αὐτούς καί ἠκούσθη φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε» (Λουκ. 9,28-36).

Συμφώνως πρός τήν ἐρμηνείαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος παρέδωσε τήν θαυμαστήν αὐτήν θέαν τοῦ προσώπου Αὐτοῦ εἰς τούς τρεῖς προκρίτους μαθητάς Αὐτοῦ καί δι' αὐτῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἵνα προετοιμάσῃ καί ἐνισχύσῃ αὐτούς διά τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἵνα ὑπομνήσῃ τό πρωτόκτιστον κάλλος τῆς εἰκόνης τοῦ ἀνθρώπου, τό ἀμαυρωθέν μέ τήν πτώσιν καί ἀποκτώμενον πάλιν διά τῆς πίστεως καί κοινωνίας καί ἐνότητος μετ' Αὐτοῦ.

Ἐν Αὐτῷ διὰ τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτόν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποβολή τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀσχημίας καί τῆς δυσμορφίας τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καί ἡ ἔνδυσις τοῦ ἐνδύματος τῆς εὐμορφίας, τῆς κοσμιότητος καί τῆς εὐπρεπείας τῶν ἀρετῶν. Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη, εἰς τήν ὁποίαν καλεῖ ὁ Κύριος τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας, συνέβη εἰς τόν ὑψιστον βαθμόν εἰς τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὡς καί οἱ μαθηταί «τὴν δόξαν Κυρίου ἐθεάσαντο καθὼς ἠδύναντο, ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τοῦ ἀκτίστου φωτός τοῦ προσώπου Αὐτοῦ».

Ἀνάμνησιν τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος τούτου εἶχε καί ἐφέτος ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ ἔμπροσθεν καί ἐντὸς τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ ἐκτισμένου μὲν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαιοτέρου βυζαντινοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου (1865), ἀγιογραφημένου δέ προσφάτως θαυμαστῶς δι' ἀρίστης βυζαντινῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος, ἀνακαινιστοῦ ὄλων τῶν χώρων τῆς Μονῆς καί κτίτορος παρεκκλησίου πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τόν ὑπαίθριον πευκόφυτον χῶρον ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ τούτου καὶ ἐπὶ καταλλήλως προητοιμασμένης ἐξέδρας, εἰς τύπον ἱεροῦ βήματος, ἐτελέσθη νυκτερινή θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ. Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ', συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Βόστρων κ. Τιμοθέου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τεσσαρακοντάδος ἱερέων ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρουμανίας, Ρωσίας, Οὐκρανίας καί ἐν κατανύξει παρακολουθούντων περὶ τούς τρεῖς χιλιάδας (3.000) πιστῶν ἐκ τῶν ὡς ἄνω χωρῶν τούτων, δι' ὃ καί τὰ βιβλικά ἀναγνώσματα ἀνεγνώσθησαν καί ἡ θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ἑλληνιστί, ἀραβιστί, ρωσιστί καί ρουμανιστί, τῇ παρουσίᾳ δέ καί τῆς πρέσβευς τῆς Μολδαβίας εἰς Ἰσραήλ κ. Λαρίσας Μίκολετς.

Ἐκτός τῶν συλλειτουργῶν ἱερέων περὶ τούς ἐξήκοντα καί πλέον προσῆλθον, κρατοῦντες ἐπιτραχήλιον καί ζητοῦντες εὐλογίαν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου διὰ τὴν θ. Κοινωνίαν. Τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκοινωνήσαν καί οἱ πλεῖστοι τῶν πιστῶν, διὰ τὴν εὐταξίαν τῶν ὁποίων, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ, ἐχρειάσθησαν εἰδικώτερα μέτρα τάξεως.

Εὐθὺς ἅμα τῇ ἀπολύσει ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν ἐν συντομίᾳ, διὰ τόν κόπον τῆς ἀγρυπνίας, τούς πιστούς, ὡς ἐξῆς:

«Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ὠδήγησεν ἡμᾶς ἐνταῦθα, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκάλεσεν ἡμᾶς νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τό ὄρος Θαβώρ, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ταύτην τὴν δόξαν εἶδεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τό ὄρος Σινᾶ διὰ συμβόλων. Ταύτην εἶδον οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ εἰς τὴν πληρότητα αὐτῆς. Οὕτω καί ἡμεῖς ἤλθομεν εἰς τόν τόπον, εἰς τόν ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἰστάμεθα, διὰ νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ὄρους Θαβώρ. «Θαβώρ» λέγοντες, ἐννοοῦμεν ὄχι τό φυσικόν, ἀλλὰ τό πνευματικόν ὄρος Θαβώρ, τό ὁποῖον δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καί ἀπὸ τὰς ἀρετάς καί τὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας μᾶς παραγγέλλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νὰ τηρῶμεν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, ὁ Θεός ἐφάνέρωσε τό ἄκτιστον φῶς Αὐτοῦ,

τὴν ἄκτιστον Αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς προτρέπει νὰ ἀνέλθωμεν καὶ ἡμεῖς πνευματικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς αὐτόν τόν τόπον, ἔνθα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἠξίωσεν νὰ ἰστάμεθα, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατρός διὰ τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενῆ λέγουσα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε». Ταύτην τὴν παραγγελίαν ἔδωκεν ὁ Θεός εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν παραγγελίαν καλούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκούωμεν, Αὐτοῦ τὰς ἐντολάς νὰ ἐκτελῶμεν, τὸ θέλημα Αὐτοῦ νὰ ἀκολουθῶμεν. Ἀμήν. Γένοιτο».

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος ἠύλογησε τὰς σταφυλάς καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ νυκτερινὴ θ. Λειτουργία.

Τὴν δὲ πρωΐαν ἐτελέσθη θ. Λειτουργία ἐντός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, συλλειτουργούντων πολλῶν ἱερέων, τῆ συμμετοχῆ πολλῶν προσκυνητῶν, ἐντοπίων ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων καὶ ἄλλων ἐξ ὀρθοδόξων χωρῶν. Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ δεξιῶσις διὰ πάντας τοὺς πιστοὺς. Περί τὴν μεσημβρίαν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων παρέθεσε τῷ Μακαριωτάτῳ πλουσίαν τράπεζαν, μέ κατάλυσιν ἰχθύος καὶ παροχὴν ἐκ τῶν εὐλογηθειῶν σταφυλῶν.

Τὸ γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐωρτάσθη διὰ πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας καὶ εἰς τὸ Θεομητορικόν Μνημα ἐν Γεθσημανῆ, προεξάρχοντος τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου. Οὕτω, δόξα τῷ Θεῷ, πάντες, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ ἕκαστος, «φωτὶ προσελάβομεν φῶς καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, ὑμνήσαμεν Τριάδα ὁμοούσιον».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_7_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Μία ἐκ τῶν ἀρχαίων Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἶναι τοῦ Ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου μεταξύ Ἱεροσολύμων καὶ Βηθλεέμ. Αἱ ἀρχαί τῆς Μονῆς αὐτῆς ἀνάγονται εἰς τὸν 6^ο μ. Χ. αἰ. Αὕτη εὐρίσκεται πλησίον τῆς ἀρχαίας Μονῆς τοῦ «Καθίσματος», ὀνομαζομένης οὕτως, ἐπειδὴ ἡ παράδοσις διασφάζει ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν αὕτη ἰδρύθη, τὸν 5^ο μ.Χ. αἰ. ἐκάθισεν ἡ Θεοτόκος, ὀδεύουσα μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος ἀπο Ναζαρέτ πρὸς Βηθλεέμ διὰ τὴν ἀπογραφὴν ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου (Λουκᾶ 2,1 κ. ἐξ). Αὕτη κατεστράφη παντελῶς εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ ἀνεσκάφη κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1980-1990 καὶ ἀναμένει προσεχῶς τὸν ἐγκαινιασμόν αὐτῆς ὡς προσκυνημάτων καὶ

ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ Πατριαρχείου μεγάλης σπουδαιότητος διὰ τόν μοναχισμόν τοῦ 5^{ου} αἰ μ.Χ. εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν.

Ἡ Μονή τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἰδρύθη εἰς τήν περιοχὴν αὐτήν, ἐπειδὴ κατὰ τήν παράδοσιν διήλθεν ἀπ' αὐτὴν ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὅτε ἔφευγε τόν θυμόν τοῦ Ἀχαάβ καί τῆς Ἰεζάβελ ἐκ τοῦ Καρμηλίου ὄρους καί ἐκοιμήθη ὑπὸ κάτω ἀρκεύθου, ὅτε καί ἐξύπνησεν αὐτόν ὁ ἄγγελος καί εἶπεν: «ἀναστάς, φάγε καί πίε, ὅτι πολλή ἀπό σοῦ ἡ ὁδός». «καί ἀναστάς ἔφαγε καί ἔπινε καί ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως καί τῆς πόσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ». (Βασιλ. Γ' 19, 4-9).

Εἰς τήν Μονήν ταύτην τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εὕρισκομένην σήμερον εἰς εὐαίσθητον στρατηγικὴν περιοχὴν καί μέ ἐλαιόκτημα μεγάλης ἐκτάσεως ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου πέριξ αὐτῆς, σταθμεύει κατὰ τό εἰωθός διὰ μικράν ἀνάπαυσιν ἢ ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξερχομένη Πατριαρχικὴ Συνοδεία, κατευθυνομένη εἰς Βηθλεέμ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐκάστου ἔτους.

Εἰς αὐτὴν τὴν Μονήν κατέφθασεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' μετὰ συνοδείας, τὴν Κυριακὴν 20^{ῆν} Ἰουλίου / 2^{αν} Αὐγούστου ἐξ Ἱεροσολύμων.

Εἰς ταύτην μετὰ τὴν ἐν τῇ εἰσόδῳ ὑποδοχὴν ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου πανοσιολογιώτου Ἀρχιμανδρίτου Παρθενίου καί τοῦ ἱερατείου, ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἱερομονάχων, ἱερέων καί διακόνων καί ψαλλόντων τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Χαραλάμπους Βακάκη καί τῆς ἀραβοφώνου χορωδίας τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τούς ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καί ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν τῆς Βηθλεέμ, δι' εἰδικῆς ἀδείας προσελθόντας πιστούς, ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τό σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ θεηγόρου Προφήτου, ψαλμικῶς ἄσωμεν, ἐναρμόνιον μέλος, τῷ τοῦτον δοξάσαντα, Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν· χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε καί οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλώνυμε».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί· εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἄνταποκρινόμενοι καί ἡμεῖς σήμερον εἰς τό κάλεσμα τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶμεν: «χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε καί οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλώνυμε».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀναδεικνύεται ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος τῆς τοῦ θεοῦ Πατρὸς ἀποκαλύψεως ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ. Καί τοῦτο, διότι ὁ Προφήτης Ἡλίας δύναται νά θεωρηθῇ ὁ λόγῳ τε καί ἔργῳ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπ' ἐνός καί ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἀπ' ἐτέρου τῆς τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας ἐν τῷ Μωσαϊκῷ Νόμῳ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἡ δύναμις τοῦ προφητικοῦ ἀξιώματος τοῦ μεγαλωνύμου Ἡλιοῦ ὡς καί ἡ παρουσία

του ένώπιον τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καταφαίνεται ἀπό τούς λόγους τοῦ ὑμνογράφου λέγοντος: «Οὐ συσσεισμῶ, ἀλλ' ἐν αὐρα λεπτῇ τεθέασαι θεοῦ τήν παρουσίαν, Ἥλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι· ἄρματι δέ, ἐποχοῦμενος τέθριππος, τόν οὐρανόν διῖππεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος, θεόπνευστε».

Τό προφητικόν θεῖον χάρισμα καί κυρίως ἡ δύναμις τῆς πίστεως, ἡ ὁποία μεταφράζεται εἰς κήρυγμα καί πράξιν πολλῶ δέ μᾶλλον εἰς ὁμολογίαν ένώπιον ἀνόμων καί ἀδίκων δυναστῶν καί ἐθελοθρήσκων ιερέων, τῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγγέλου Βουλῆς, δηλαδή τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας εἶναι αὐτά, τά ὁποῖα συνθέτουν τήν ἐξέχουσαν καί διαχρονικήν καί πάντοτε ἐπίκαιρον προσωπικότητα τοῦ σήμερον τιμωμένου θεομάκαρος Ἥλιοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό ιερόν πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλία ἀφορᾷ ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς, τούς τιμῶντας αὐτό, ἀλλά ἀφορᾷ καί εἰς τούς πιστούς τῶν ἕτεροθρήσκων συνανθρώπων ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἐορταζόμενος σήμερον Ἅγιός μας προβάλλεται ὡς ὁ Πρόδρομος τοῦ σεσαρκωμένου Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς ἐπί γῆς θείας εὐδοκίας. Τοῦτο ἐπί πλέον σημαίνει ὅτι εἰς τό ιερόν πρόσωπον καί τήν διδασκαλίαν τοῦ Προφήτου Ἥλιοῦ καλούμεθα νά ἀναζητήσωμεν ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, θρησκευόντες καί ἕτεροθρησκευόντες, ὁμογνωμοῦντες καί ἕτερογνωμοῦντες τό κοινόν καί πρακτικόν κριτήριον τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης μεταξύ τῶν λαῶν τῆς περιοχῆς μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δύναμιν, δηλαδή τήν ἐνέργειαν τῆς πίστεως τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, προβάλλει ὡς παράδειγμα τόν Προφήτην Ἡλίαν λέγων: «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη», καί προσθέτει: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπί τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκεν καί ἡ γῆ ἐβλάστησεν τόν καρπόν αὐτῆς». (Καθολ. Ἰακ. 5,17).

Ἐξ ἄλλου αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀναφερόμενος εἰς τήν ὑπερεθνικήν προσωπικότητα τοῦ Προφήτου Ἥλιοῦ, εἰς τήν εὐαγγελικήν περικοπήν, τήν ὁποίαν ἠκούσαμεν, λέγει: «ἐπ' ἀληθείας δέ λέγω ὑμῖν, πολλαί χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἥλιου ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός ἐπί ἕτη τρία καί μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμός μέγας ἐπί πᾶσαν τήν γῆν καί πρός οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμθη Ἡλίας, εἰ μή εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος πρός γυναῖκα χήραν» (Λουκ. 4, 22-23). Καί ἐδῶ πάλιν τονίζεται ὑπό τοῦ Χριστοῦ τό γεγονός ὅτι ὁ Προφήτης ἀπεστάλη εἰς μίαν γυναῖκα χήραν, ξένην καί ἄγνωστον εἰς αὐτόν. Τό ἴδιον βέβαια συνέβη καί μέ τόν πιστόν μαθητήν τοῦ Προφήτου Ἥλιοῦ, τόν Ἐλισσαῖον κατά τήν ἐποχήν τοῦ ὁποίου ἦσαν πολλοί λεπροί εἰς τό Ἰσραηλινόν ἔθνος καί κανεῖς ἀπό αὐτούς δέν ἐκαθαρίσθη ἀπό τήν λέπραν αὐτοῦ παρά ὁ Νεεμάν ὁ Σύρος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπό ξένην καί ἀλλόθρησκον χώραν.

Εἶναι αὐτή ἀκριβῶς ἡ ὑπερεθνικότης καί καθολικότης τῆς προσωπικότητος τοῦ Προφήτου Ἥλιοῦ, ἡ ὁποία μᾶς συνήγαγε σήμερον εἰς τόν ιερόν καί πάνσεπτον Ναόν τοῦ Προφήτου εἰς τόν τόπον τοῦτον, περί τοῦ ὁποίου ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀναφέρει ὅτι ὁ Προφήτης: «ἦλθε καί ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου καί ἐκοιμήθη καί ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπό τό φυτόν· καί ἰδοὺ τις ἦψατο αὐτοῦ καί εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καί πίε ὅτι πολλή ἀπό σοῦ ἡ ὁδός. (Βασιλ. Γ'. 19,5)», ἀφ' ἐνός μέν διά νά εὐχαριστήσωμεν καί δοξάσωμεν τό ὄνομα τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀφ' ἐτέρου δέ, διά νά ἰκετεύσωμεν τόν ἐορταζόμενον Ἅγιον, μετά τοῦ ὑμνωδοῦ

λέγοντος: «Ὁ τόν οὐρανόν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον νῦν καί ἡμῶν τά πταίσματα ταῖς πρός Κύριον πρεσβείαις σου, σύν ταῖς πρεσβαίαις τῆς θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί φώτισον καί σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν. Ἀμήν».

Εἰς πολλούς τῶν προσελθόντων πιστῶν ὁ Μακαριώτατος μετέδωσε τήν θ. Κοινωνίαν καί εἰς πάντας τέλος τό ἀντίδωρον καί τήν εἰκόνα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μικρά δεξίωσις ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Παρθενίου εἰς τό ἡγουμενεῖον καί τράπεζα εἰς τόν Μακαριώτατον καί τήν συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_8_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Νοτίως τῶν Ἱεροσολύμων, ἔναντι τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών, ὑπεράνω τῆς κοιλάδος Ἐννώμ καί ἀριστερά τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῷ μεταβαίνοντι ἐξ Ἱεροσολύμων πρός Βηθλεέμ εὐρίσκεται ὁ λόφος Ἀμποῦ-Τόρ / «Πατήρ τοῦ Ταύρου». Ἐπί τῆς κορυφῆς αὐτοῦ καί εἰς ἕκτασιν ἕνδεκα (11) στρεμμάτων εὐρίσκονται δύο ἀρχαιότατα παρεκκλήσια, μονόχωροι βασιλικάι δίχως τροῦλλον, ἔν τοῦ Ἁγίου Μοδέστου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (632-634μ.Χ.), ἀνακαινιστοῦ τῶν Ἁγίων Τόπων μετά τήν Περσικήν καταστροφὴν τοῦ 614 μ.Χ, καί ἕτερον τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου, μαρτυρήσαντος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης τό 303 μ.Χ. , μετά τῶν τάφων αὐτῶν συμφώνως πρός ἀρχαιότατην παράδοσιν.

Τά παρεκκλήσια ταῦτα εἶναι ἀρχαιότατα, ὅπως δηλοῖ ἡ ὑπόγειος λάξευσις αὐτῶν ἐντός βράχων καί ἡ ἐπί τούτων λοιπή ἀρχαία δόμησις αὐτῶν. Εἰς τόν ὑπαίθριον δενδροφυτευμένον χῶρον ὑπεράνω καί περίξ τῶν παρεκκλησιῶν, ὑπάρχουν οἰκήματα, τά πρῶτα τῶν ὁποίων ἀνάγονται εἰς τόν μακαριστόν Μητροπολίτην τοῦ Πατριαρχείου Εὐδωρον, ἀναλαβόντα διά παραχωρητηρίου, τό 1913 τήν ἐπί τοῦ τόπου τούτου ἀνακαίνισιν τῆς παλαιᾶς Μονῆς.

Τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Μοδέστου εἶχεν ἀνακαινίσει, ὀλίγον πρό τοῦ διά πνιγμοῦ θανάτου αὐτοῦ εἰς τήν προσπάθειαν αὐτοῦ νά διασώσῃ προσκυνητρίαν βαπτισομένην ἐν τῷ Ἰορδάνει ποταμῷ τήν Μεγάλην Τρίτην τοῦ ἔτους 1979 ὁ τότε ἡγούμενος τῆς Μονῆς ταύτης Ἀρχιμανδρίτης Μόδεστος. Τό Πατριαρχεῖον μόλις πρό τριετίας διέσωσε τό προσκύνημα τοῦτο καί τήν περίξ οἰκοδομήσιμον ἕκτασιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐπαπειλουμένης κατασχέσεως διά τῆς ἐξοφλήσεως ὑφισταμένου χρέους, προκύψαντος ἐξ ἀτυχῶν συμφωνιῶν ὕψους ἑννέα 9.000.000 ἑκατομμυρίων \$ U.S.D.

Ἐπί τῆ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου τὴν Τρίτην, 8/21 Ἰουλίου 2009, ἐτελέσθη πανηγυρική θ. Λειτουργία ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου τῆ ἐπιμελεία τοῦ ἡγουμένου ἱεροδιακόνου π. Ἀθανασίου καί τῆ συμμετοχῆ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί ἀπλῶν πιστῶν.

Πάντας τούτους ἠύλόγησεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', προσελθὼν μετὰ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Γέροντος Καμαράση, Ἀρχιμανδρίτου Κελαδίωνος καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Φιλουμένου εὐθύς μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας εἰς τὸν Μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις ἀφεψήματος μετὰ ποικίλων γλυκισμάτων ὑπό τοῦ διακόνου π. Ἀθανασίου εἰς τὸν ἔξωθι τοῦ παρεκκλησίου ὑπαίθριον χῶρον, ἐξ οὗ ἀπολαμβάνει τις ὠραιότητα θεᾶς τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών καί τῆς Ἀνατολικῆς Ἱερουσαλήμ ἕως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, τῆς κοιλάδος τῆς Γεθσημανῆς τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν καί αὐτῆς τῆς Ἱεριχοῦς εἰς τὸ βάθος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_9_placeholder